

Turkiet och kurderna i Syrien – december 2019

Kurderna i Syrien befinner sig i en mycket pressad situation. Ryssland och USA har gett klartecken till Turkiets invasion och trots att man kom överens om vapenvila så har den turkiska armén fortsatt sin militära offensiv i norra Syrien (Rojava), med argumentet att de måste rensa området på "terrorister".

Det är viktigt att inte glömma denna konflikt, utan det gäller att hålla solidariteten levande och samla och sprida fakta om vad som sker. Därför publicerar vi här ett par artiklar om situationen i Rojava.

Tidigare artikelsamlingar om den turkiska attacken på de syriska kurderna (i tidsordning, äldsta först): [Vänsterpress om Turkiets angrepp mot kurderna i Syrien – oktober 2019](#), [Vänsterpress om Rojava, Turkiet, Syrien och stormakterna – oktober 2019](#), [Turkiets attack på kurderna i nordöstra Syrien – slutet av oktober 2019](#)

Martin F 4/12 2019

Innehåll

Links International Journal	1
<i>Rojava: "det mest progressiva och demokratiska systemet i Mellanösterns historia"</i>	<i>1</i>
Proletären.....	5
<i>Rädsla för nya turkiska attacker</i>	<i>5</i>

Links International Journal

Rojava: ”det mest progressiva och demokratiska systemet i Mellanösterns historia”

Dave Holmes

Links International Journal of Socialist Renewal 9/11 2019

I en intervju med *SBS* sa den berömda iransk-kurdiske flyktingen Behrouz Boochani, som satt frihetsberövad i ett australiensiskt utlandsbaserat interneringsläger i 6 år, att: ”[Rojava] är det mest progressiva och demokratiska systemet i Mellanösterns historia, [så] det här angreppet är inte bara ett angrepp på kurderna utan också ett angrepp på demokratin och demokratiska värderingar.”¹

Demokratin i Rojava baseras på kommuner och den är total. Dess feminism, i en region som är genomsyrad av en patriarkal praktik, är anmärkningsvärd. Dess bildande av en kvinnoarmé med 25.000 medlemmar är exempellös – någonsans, någonsin. Dess etniska och religiösa pluralism, i en region där eliter utnyttjar sådana skillnader för att bevara sin makt, är också utan motstycke.

Den slovenska marxistiske filosofen Slavoj Žižek beskrev nyligen helt riktigt Rojava som ”en faktiskt existerande och välfungerande utopi”.²

1. Turkiets hat mot kurder

Den turkiska författaren Asli Erdoğan satt 2016 fängslad i 4 månader för att ha kritiserat presidenten med samma namn och befinner sig nu i landsflykt i Tyskland. Hon gav nyligen en intervju i den italienska tidningen *La Repubblica* [även den belgiska *Le Soir* – öa].³

Hon sa att ”vi turkar har fått lära oss att hata kurderna sedan vi gick i lågstadiet” och fortsatte med att förklara att den sortens hjärntvätt får de flesta turkar att förneka verkligheten med förtryck mot kurderna.

Hon sa att alla politiska krafter i det turkiska parlamentet, inklusive CHP (det kemalistiska borgerliga oppositionspartiet) är terrorister, utom [det prokurdiska] HDP. ”Mitt land lever under en extrem nationalism.”

Kurderna i Turkiet – 25% av befolkningen – lider under ett hårt förtryck och har gjort det ända sedan republiken bildades 1923. Kurdiska barn får inte lära sig sitt eget språk i offentliga skolor. Den kurdiska sydöstra delen är en intern koloni, ett ockuperat land. Valda kurdiska borgmästare avsätts rutinmässigt och ersätts med turkiska administratörer.

Dessutom står kurderna i spetsen för kampen för verklig demokrati och kvinnors rättigheter. Deras kamp hotar hela den turkiska kapitalismens förtryckande utsugarsystem.

2. Varför Turkiet invaderade

När man har ett förtryckande fängelse för kurder så är det outhärdligt att ha ett fritt och demokratiskt land med en majoritet kurder precis på andra sidan gränsen. ”Hotet” var helt enkelt detta exempel. Allt snack om Turkiets legitima ”oro för sin säkerhet” är fullständigt struntprat. Rojava angrep *aldrig* Turkiet över gränsen. Och hur skulle ett litet land med några miljoner invånare kunna hota ett land med 80 miljoner invånare och med den största NATO-armén näst efter USA?

¹ [SBS News](#), 15 oktober 2019.

² [Independent](#), 22 oktober 2019.

³ [ANF News](#), 24 oktober 2019.

3. Alliansen med USA

Rojavas allians med USA har förvirrat en del vänstermänniskor. Det var bara en taktiskt förmånlig militärallians.

USA behövde marktrupper för att bekämpa Islamiska staten. Flygbombningar skulle aldrig klara det ensamt. Så USA-imperialismen allierade sig med en folkrevolution. Men Washington skrev aldrig under på att stöda kommundemokrati, feminism och etnisk och religiös pluralism.

Uppenbarligen behövde Rojava amerikanskt flygstöd och förnödenheter, annars skulle de ha dukat under för IS för längesedan. USA var förstas ytterst noga med att inte ge försvarsstyrkorna avancerade tunga vapen (pansarvärnsrobotar, artilleri och luftvärnsrobotar) som kunde ha skapat allvarliga problem för Turkiet.

Det pris som Rojavas försvarsstyrkor betalade under 7 år var fruktansvärt – 11.000 döda och 21.000 allvarligt skadade.

Och till sist stoppade Trump det hela på värsta möjliga sätt. Men om vi tar bort Trumps stil så handlar det bara om att USA har återgått till sin långvariga imperialistiska allians med Turkiet.

4. Svåra val på alla sidor

Rojava står nu inför extremt svåra val på alla sidor.

Syriska demokratiska styrkornas [SDF:s] befälhavare Mazlum Abdi har sagt: ”Om vi måste välja mellan kompromisser och folkmord på vårt folk, så kommer vi förvisso att välja vårt folks liv.”

Han fortsatte: ”Vi tror på demokrati som ett centralt begrepp, men i ljuset av Turkiets invasion och det existentiella hot som angreppet innebär för vårt folk, så kanske vi måste ta våra allianser under nytt övervägande. Ryssarna och den syriska regimen har kommit med förslag som kan rädda livet på miljontals människor som lever under vårt beskydd. Vi litar inte på deras löften. Ärligt talat är det svårt att veta vem vi ska lita på.”⁴

Detta är en ytterst klarsynt och realistisk analys.

5. Överenskommelsen mellan Turkiet och Ryssland

Innan överenskommelsen mellan Ryssland och Turkiet, hade avtalet med Assad-regimen lett till att enheter ur den syriska armén omgrupperades till SDF-ockuperat område, inklusive gränsen kring Kobane.

Mötet mellan de turkiska och ryska envåldshärskarna var inte särskilt upplyftande. Deras ruttna avtal avgjorde Rojavas öde över huvudet på det folk som det berörde.

Men låt oss titta på vad det innebär konkret:

1. Syriska arméenheter och rysk personal placeras ut längs hela gränsen, utom gränsen mellan Tel Abyad och Serekaniye (på arabiska: Ras-al-Ayn). Så Turkiets kontroll inskränker sig till den remsan (och det tidigare erövrade Afrin).
2. SDF drar sig tillbaka 30 km. (Jag är inte klar över om det innefattar militärråden i städerna eller inte.)
3. Administrationen i städerna blir kvar tills vidare.
4. Samtal med den syriska regimen kommer att hållas, med Ryssland som mellanhand, för att

⁴ [Foreign Policy](#), 13 oktober 2019.

utarbete en fullständig politisk uppgörelse, dvs. vad som ska hända med Rojava och dess regeringssystem (inklusive SDF).

5. Flyktingfrågan nämns i överenskommelsen mellan Turkiet och Ryssland. Frågan är om Erdoğan kommer att lyckas bosätta flera miljoner arabiska flyktingar i Rojava och på så sätt uppnå en massiv demografisk förändring – i själva verket etnisk rensning – eller inte.

Det är värt att notera att det så kallade eldupphör som skulle följa på SDF:s tillbakadragande till stor del är skenbart. Turkiets islamistiska gäng försöker hela tiden avancera och erövra mer territorium. De har till och med öppet drabbat samman med syriska arméenheter.

Det förefaller nu klarare än någonsin att Turkiet, Ryssland och USA hade kommit överens om hela invasionen för att grundligt försvaga Rojava och tvinga dem att sluta ett kärvt avtal med Assad-regimen, avskaffa självstyret och självförsvarsstyrkorna och återigen tvinga ner den revolutionära kurdiska andan i flaskan.

6. Konstitutionell konferens – utan bidrag från Rojava

Den konstitutionella konferens som FN har kallat samman i Genève bekräftar detta. Ryssland, Turkiet och Iran har samtyckt till konferensen, som består av 150 deltagare – 50 delegater som är lojala till Bashar al-Assad, 50 medlemmar från den syriska opposition – som till största delen stöds av Turkiet och Saudiarabien – och 50 civila representanter. Den sistnämnda gruppen har inga företrädare från Rojava. Det vill säga, den grupp som kontrollerar en tredjedel av landet och till ett fruktansvärt pris bar huvudbördan för att krossa IS är inte representerad.

7. Vad kommer kurderna och deras allierade att få behålla?

Assads diktatur vill inte dela makten med någon. Den grundar sig på strikt kontroll, arabisk chauvinism och en rovgirig nyliberalism. (Fram till nyligen beräknades Assads kusin Rami Makhlof kontrollera 60% av ekonomin, men det verkar som om han har förlorat sin ynnest.)

Men regimen har försvagats allvarligt och kommer att bli tvungen att göra en del anpassningar – åtminstone för tillfället, och trots det faktum att den i grund och botten avvisar demokrati, decentralisering och federalism. Men ju svagare kurderna och deras allierade är, desto mindre måste regimen gå med på.

8. Solidaritet är livsviktigt

Situationen för Rojava är otvivelaktigt dystert men framtiden är fortfarande öppen. Det är fortfarande livsviktigt med internationell solidaritet. Regeringarna i väst pratar men kommer inte att göra något konkret om de inte tvingas till det. Folket måste tvinga dem att göra det rätta, inte det som är ändamålsenligt för deras imperialistiska, ekonomiska och militära intressen.

9. Under tiden inom vänstern i väst...

Revolutionen i Rojava har sedan länge splittrat vänstern i väst. En del socialistiska och anarkistiska grupper har givit den entusiastiskt stöd. Men andra har kritiserat den, mer eller mindre. För vissa är det alliansen med USA som är stöttestenen, för andra är det PYD:s (Kurdiska demokratiska enhetspartiet, som är grundstomme i revolutionens politiska ledarskap) påstådda maktfullkomlighet.

Här i Australien är Socialist Alliance den socialistiska grupp som mest energiskt har publicerat och stött den kurdiska frihetskampen och revolutionen i Syrien – vi är i själva verket den enda socialistiska grupp som har gjort det. Vi har konsekvent publicerat material i *Green Left Weekly* och *Links*, och har gjort allt vi har kunnat för att samarbeta med den kurdiska gemenskapen för att bygga en praktisk solidaritetsrörelse.

Socialist Alternative är den största gruppen inom den australiensiska vänstern, och har alltid

varit fientligt inställd till revolutionen i Rojava. Enligt min åsikt beror denna uppfattning i första hand på deras allmänt sekteriska sätt att se på omvärlden, och de har rättfärdigat sin fientlighet med en felaktig analys av rörelsen mot Assads diktatur.

Turkiet invaderade Rojava den 9 oktober. Först 28 oktober sa en artikel av Mick Armstrong i *Red Flag* något som helst om denna avgörande utveckling inom världspolitiken.⁵ Tre protestdemonstrationer hade ägt rum som Socialist Alternative ignorerade (efter vad jag förstår hade de en eller två observatörer vid den första).

Låt oss titta på den analys Mick gör i sin artikel, ”Den turkiska tragedin”:

... den enda möjliga lösningen på sekterismen, rasismen och den nationella chauvinismen var att driva på de syriska, både arabiska och kurdiska, folkmassornas revolution underifrån. Under denna kamp skulle de kurdiska styrkorna ha kunnat spelat en förtrupsroll...

De kurdiska massorna måste ansluta sig till de revolter som sveper fram över Mellanöstern. Ett kurdiskt självbestämmande går bara att uppnå som en del av en enad revolutionär kamp som innefattar arbetarklassen och de folkliga massorna i hela regionen – kurdiska, turkiska, arabiska och iranska.

För alla som tittar på fakta utan några förutfattade meningar, tycker jag att de ytterst klart visar att Rojava verkligen har drivit ”på de syriska, både arabiska och kurdiska, folkmassornas revolution underifrån” och försökt övervinna ”sekterismen, rasismen och den nationella chauvinismen” och ”[u]nder denna kamp ... spelat en förtrupsroll”.

Revolutionen har hela tiden försökt utvidga sig och införliva olika icke kurdiska folkgrupper – araber, assyrier (syriska kristna), armenier, turkmener, tjetjener, tjerkeser och så vidare. Men dessa folkgrupper skiljer sig från kurderna – de har andra kulturer, erfarenheter, historier och politiska ledarskap – och för att vinna över dem till det nya sättet att leva har det krävts ihållande och tålmodigt arbete. Men arbetet har rönt verkliga framgångar när dessa grupper har sett hur bra det nya systemet fungerar och hur bra de kan passa in. De Syriska demokratiska styrkorna – Rojovas självförsvarsstyrkor – har införlivat allt fler arabiska enheter, inklusive arabiska kvinnor. En liten arabisk enhet hjälpte till att försvara Kobane i slutet av 2014 och allt fler icke-chauvinistiska arabiska styrkor har sedan dess anslutit sig till Rojovas revolution.

Mick medger att den arabiska chauvinismen är ett verkligt problem, men basunerar ändå ut den sekteristiska inställning som Socialist Alternative har haft sedan länge. Det vore till hjälp om Mick i detalj exakt kunde förklara vad kurderna borde göra eller borde ha gjort, men vi ska inte hoppas för mycket på det.

I själva verket utgör revolutionen i Rojava höjdpunkten på den syriska revolutionen och pekar på vägen framåt mot ett nytt Syrien – gräsrotsdemokrati, decentralisering och federalism, feminism och etnisk och religiös pluralism. Behrouz Boochanis analys är helt riktig: ”[Rojava] är det mest progressiva och demokratiska systemet i Mellanösterns historia”.

Det är därför alla socialister bör göra allt vi kan för att aktivt stöda Rojava när de som mest behöver det för sin överlevnad.

Översättning från engelska, Göran Källqvist

⁵ [Red flag](#), 28 oktober 2019.

Proletären

Rädsla för nya turkiska attacker

Patrick Paulov

Proletären 12/11 2019

I staden Qamishli i nordöstra Syrien är invånarna livrädda för att den turkiska armén ska återuppta de blodiga attackerna. Det berättar David, verksam som pastor i regionen Jazira. Han framhåller samtidigt att han inte delar västvärldens positiva syn på det kurdiska självstyret och hoppas att Syriens regering ska återta kontrollen.

Den 9 oktober brakade helvetet lös i nordöstra Syrien. Natomedlemmen Turkiet inledde Operation fredskälla i påstått syfte att skydda sig mot terrorister.

– Det var en kriminell, fruktansvärd attack. Först angreps hela det område i nordöstra Syrien som gränsar mot Turkiet. Senare riktade Turkiet in sig på städerna Tal Abyad och Ras al-Ain och byarna där emellan. De ockuperas nu av Turkiet. Det är många som har dödats och skadats, och situationen är svår för de familjer som lyckats fly.

David bor i regionen Jazira, som innefattar staden Qamishli vid gränsen mot Turkiet och Hasakah som ligger tio mil in i landet. Han är verksam som pastor i en av de kristna församlingarna, och vi får kontakt med honom via hans vänner i Sverige. Av säkerhetsskäl vill han inte framträda med sitt riktiga namn.

Under de första dagarna utsattes även Qamishli för flygbombningar.

– Planen var i luften hela natten. Turkiet sade att de attackerade byggnader som tillhörde den kurdiska myndigheten. Men de ligger sida vid sida med bostadshus. Många bostäder förstördes. Turkarna sköt också mot oss från turkisk mark. Samma sak hände på många andra platser, berättar David.

– De första veckorna stannade folk inomhus. Affärer och skolor var stängda. Nu är det lugnare, och jag har kunnat resa till andra städer. Men läget är fortsatt svårt. Matpriserna har gått upp kraftigt. Folk kommer till kyrkan och ber om hjälp. Det är många som blivit fattiga under kriget.

I regionen Jazira lever många av Syriens minoritetsgrupper. Bland invånarna finns ättlingar till de armeniska och syrianska kristna grupper som flydde det Ottomanska rikets folk mord för snart 100 år sedan.

Under de senaste åtta åren har många kristna lämnat området. När läget var som värst omkring 2015 gick gränsen för terrorgruppen Islamiska statens kalifat bara några mil söder om Qamishli.

– Jag fick erbjudanden om att tjänstgöra i Europa och i USA, men jag vägrade. Jag är glad över att ha tjänat folket här och mitt land, och församlingen hjälper alla i våra områden, oavsett om de är kristna, muslimer, araber eller kurder.

Det är inte bara terrorgrupperna och Turkiet som den syriske pastorn vänder sig mot. Han är starkt kritisk mot det turkkurdiska partiet PKK och dess syriska systerorganisation PYD. Det är PYD som stått i ledningen för Autonom administrationen av norra och östra Syrien, som ofta benämns Rojava.

– Bilden som ges i Sverige om att dessa kurdiska krafter är demokratiska och ger invånarna frihet är inte sann. Min kritik riktas inte mot det kurdiska folket, dem har vi goda relationer med. Men PKK och PYD har betett sig illa, säger David, vilket är skälet till att han inte vågar träda fram.

Det var sommaren 2012 som den syriska arabiska armén drog sig tillbaka från merparten av det glest befolkade nordöstra Syrien och lät PYD och dess styrkor ta över. Regeringen såg sig tvungen att kraftsamla för att skydda de stora städerna i västra Syrien mot de allt starkare utlandsstödda väpnade grupperna.

David framhåller att det kurdledda styret och Syriens demokratiska styrkor (SDF) inte bara bekämpat IS-terroristerna. De har med militär uppbackning från USA tagit steg för att bryta loss nordöstra delen av Syrien och förverkliga drömmen om en kurdisk nation. Enligt David är det något som övriga minoritetsgrupper, men också många kurder, i nordöstra Syrien inte alls står bakom.

Han berättar om tvångsrekrytering av ungdomar till SDF, om myndigheternas vägran att acceptera körkort och andra officiella syriska dokument, och om höga skatter som förvärrat fattigdomen och drivit invånare på flykt. Och han berättar om hur de kurdledda styrkorna tagit över offentliga skolor och framtagna elever möjligheten att få utbildning.

– De har också försökt stänga kyrkornas skolor, som är öppna för alla. De accepterar inte att dessa skolor följer den syriska nationella läroplanen.

När jag frågar David om framtiden är hotet från Turkiet det för stunden största orosmomentet.

– Folket är rädda för att Turkiet ska bryta avtalet med Ryssland och gå till attack igen. Vi vill att den syriska armén och regeringen ska återta kontrollen över hela nordöstra Syrien. Det är bättre än den amerikanska så kallade demokratin. Och ledarna för kurderna säger nu också att lösningen är ett avtal med den syriska armén.

Hur ser du på att USA, istället för att ta hem trupperna från nordöstra Syrien, placerat ut dem vid oljekällorna i området?

– USA har inget här att göra, och jag förstår inte hur de kan tro att de ska få komma hit och ta vår olja. Det vi önskar är att västvärlden ska lämna oss ifred, och låta oss få bestämma över vårt eget land. Om ni vill hjälpa oss, stöd projekt för att återuppbygga allt som förstörts under kriget. Jag har kontakt med många flyktingar som frågar mig om säkerhetsläget, och som skulle vilja komma tillbaka och arbeta för att bygga upp Syrien igen.

På måndagen, kort efter att David skickat ett tack för att vi lyssnat till hans vittnesmål, skedde två nya dödliga attentat i området. Två präster från Qamishli dödades när de reste söderut på motorvägen. IS sade sig ligga bakom dådet. I Qamishli sprängdes samtidigt två bilbomber vilket kostade minst tre personer livet. Ingen grupp har tagit på sig skulden för attentatet.